

то ся измѣни окончаніе-то Ѹ или ю на и или ѣ: както: вї-ю, вї-ѣ, зр-ю, зр-ѣ, твор-ю, твор-ѣ; нес-Ѹ, нес-ѣ буд. ѣзбїи, Ѹзри, при-несї, сотвори. Въ глаголы-те, гдѣ-то оконча-телна-та безгласна ся изхвърля или ся из-мѣнява, става отъ второ-то лице, пощо ся извади ши; както: терпаю терпїши, тер-пїи; златѸ, златїши, златї; буд. потерпїи, по-

3. Тымъ що имѣтъ чисто окончанїе, превръ-щатъ го на ваю или оваю, както: дѣлаю, се-дѣ-ла--оваю, се-дѣла-овахъ, вѣд. седѣлаю, седѣлахъ, вїю, Ѹви-ваю, Ѹви-вахъ, вѣд. Ѹвию, Ѹвихъ. Има много глаголы чисто окончатели, кои-то и съ предлози-те, оставѣтъ неизмѣнны, както: па-даю, под падаю, гощаю, Ѹгощаю. Таквы глаголы сѣ тымъ, кои и безъ предлогъ имѣтъ значенїе у-чашательно. Треба да знаеме що вѣдѣще-то време често вмѣсто да вземе предлогъ сѣ съставлява отъ спомогателны-те вѣдѣ, ѣмамъ и хощѣ и не-спредѣлительно-то наклоненїе, както: ѣмамъ писѣ-ти, ѣмамъ Ѹчїти, хощѣ дѣлати, вѣдѣ пѣти, на-мѣсто: напишѣ, нащѣ, сѣлаю, записю. Има и та-кївы глаголы, кои-то, понеже вѣдѣще-то го и-мѣта отъ дрѣгъ корень, не мѣ придавѣтъ пред-логъ, таквы сѣ слѣдѣющї-те: дѣю -- вѣд. дѣнѣ, зѣваю или зѣю -- зїнѣ, капаю -- канѣ, плаю -- плаонѣ, стѣю -- стѣнѣ, падаю -- падѣ, сагаю (по-сагаю) -- сѣгнѣ, дышиѣ -- дхнѣ. двїгаю -- двїгнѣ, дѣрзаю -- дѣрзнѣ, сѣждѣ -- сѣдѣ, лежѣ -- лѣгѣ, ли-